

LIBRIS
MARINA,
ÎN TRE GAZETĂRIE
ȘI ISPITA PROZEI

Surpriza pe care o produce multora Marina Almășan, cu această carte, descoperind că vedeta de televiziune, mai de curând și personaj de tele-novelă amoroasă, știe să scrie, nu e în măsură, în ceea ce mă privește, să mă ia în vreun fel nepregătit. Când zic știe să scrie, nu mă refer firește la caligrafii școlare, ci la vâna unui condeier de talent, abil în a-și alege subiectele și a le dezvolta ca profesionist, fandând frumos între proză și gazetărie. O știu pe Marina de când, studentă fiind, a venit cu câteva produse jurnalistice la ziarul de tineret unde lucram. Talent cert, forță de a surprinde evenimente și fapte, nici gram sau scamă de diletantism. I-am publicat textele și,

convins că vocația ei nu este de contabil sau economist (a terminat ca șefă de promoție Academia de Studii Economice), am cerut șefilor de atunci, care burdușeau redacțiile cu tot felul de tipi vânjoși în dosare muncitorești și nuli ca talent jurnalist, s-o angajeze. A fost imposibil. Mamă-sa era, cică, rusoaică și, dacă în anii '50, înrudirea cu Estul era o calitate, în anii '80 și ceva, devenea defect impardonabil și dădea frisoane cadrelor. Degeaba era tat'-su român și ardelean get-beget, degeaba se născuse aici și era româncă prin aerul respirat la naștere, cadrele au rămas neînduplecate.

Cartea cu care Marina Almășan se avântă acum, spre piața din ce în ce mai sărmană a cărții, într-o vreme de secetă a lecturii, are calitatea de a dezvolta, cu talent scriitoricesc, subiecte multiple, de la cele cu înfiorări și melancolii personale, evocând întâmplări de viață, până la cele politice și de a prezenta altcum portretul unui autor, știut doar din sticla televizorului. Marina este, aici, în această carte, mult mai ea, mai nuanțată, mai complexă, mai umană așa zice, decât în sutele de emisiuni cu care a năvălit în casele noastre. În ecran Marina nu plânge. Aici îi veți descoperi uneori și o lacrimă care se furișează printre rânduri și ți-e este împrumutată și ție, domnule cititor.

LUCIAN AVRAMESCU, poet

Eu cred în fericirea Marinei, așa cum cred în puterea sa de a se ridica deasupra oricăror obstacole prin cuvânt. Eu cred în dreptul ei la dragoste, la mare și eternă dragoste, așa cum cred că povestioarele sale vor deschide ușile multor suflete, precum emisiunile sale au deschis inimi, și brațe, și orizonturi, de-a lungul și de-a latul timpurilor.

De ce vorbesc despre fericire și despre dragoste acum, aici, în deschiderea cărții sale cu texte insomniace? Pentru că despre fericire și despre dragoste e vorba, înainte de toate, în cartea Marinei Almășan.

Cum? Nu e despre vecini, și despre politică, și despre lene, și despre reuniuni dansante? — veți întreba voi, cei care doar ați răsfoit volumul, atrași de coperta lui elegantă. Iar eu v-aș șopti,

cu emoție, cu senzația că vă ofer o taină ca un dar: cartea asta e chiar despre inima unei femei. Cartea asta e o incursiune printr-o poveste de dragoste spulberată, prin rana vie a unei despărțiri venite mai târziu decât pot îndura răzvrătirile mocnite ale unui spirit liber, prin tărâmul îmbătat de miresme al unei noi și fragede îndrăgostiri. E consemnarea, cu lacrimi, tandrețe și umor de cea mai fină calitate, a bătăliei cu prejudecățile și bârfele lumii pe care a purtat-o o femeie pe care toți credeam că o cunoaștem, dar, de fapt, abia azi, la întâlnirea cu cea dintâi carte-mărturisire a ei, o descoperim, o redescoperim.

Citiți rândurile Marinei Almășan și bucurați-vă de cuvintele ei sprintene, de gândurile așezate în forme ispititoare! Dar dacă vreți ca desfătarea lecturii să fie întreagă, citiți și printre rândurile Marinei... Pentru că acolo, în spațiile albe ale paginii, autoarea a așezat, discret, cele mai trainice lecții de viață și curaj.

ALICE NĂSTASE-BUCIUTA, scriitoare

Marina, chiar... prețuiește clipa! Oare câte schimbări s-au petrecut în sufletul ei savurând clipa? Cred că multe...

Ea ne vorbește despre clipe de iubire, dor, tristețe, bucurii, curaj, vise, așteptare, deziluzii, credință, eșec, speranțe... Despre chipuri, frumuseți și suflete „vii”. Parcă rostogolește cuvintele, se joacă, deși n-ai spune. Vorbește atât de puțin, și spune atât de multe. Pare aspră, dar e sensibilă. Pare sfătoasă, dar e pur și simplu înțeleaptă. Din paginile cărții transpare finețea observatorului atent. Ca psihoterapeut, mi-ar fi plăcut să-mi fie colegă. Are calități certe de psiholog, nu degeaba emisiunile ei, pe orice temă, atrag, provoacă și te pun pe gânduri.

Iubitoare și discretă, te „împinge” să faci ceva, fără a forța nota și tot așa îți arată măsura

lucrurilor fără a fi judecător. Și cel mai mult emană dorința de a-ți spune că tot ceea ce faci este doar primul pas. Doar să-ți dai voie să încerci mai mult.

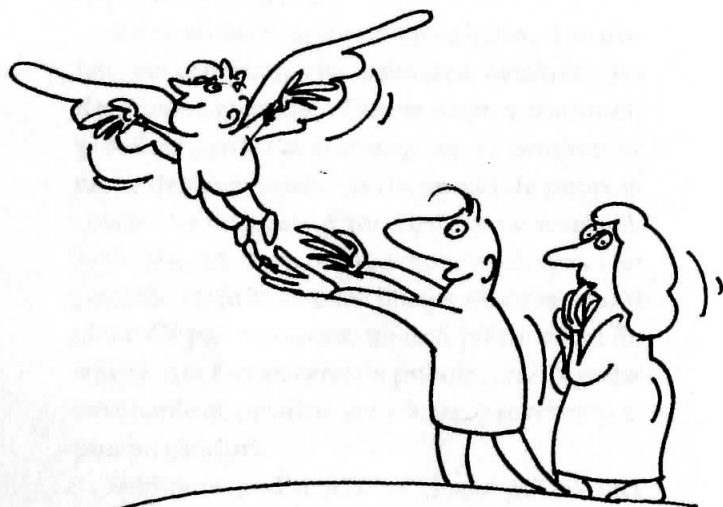
Îmi plac gândurile Marinei, transmise prin paginile acestei cărți, și rămân la părerea mea: ca psiholog, mi-ar fi plăcut să-mi fie colegă.

GEORGETA NENCIU, psiholog

1

CORDONUL OMBILICAL

PANDU

Această insomnie mi-a fost declanșată cu o seară în urmă când, legându-i instinctiv fularul la gât puștiului meu adolescent, am fost admonestată cu replica: „Hai, mama, încetează, nu mai sunt copil!” Aproape automat, ca într-un reflex pavlovian, mi-au venit în minte frecventele vizite făcute de mine mamei mele, care, invariabil, la plecare, îmi spune, neținând seama de vârsta mea aproape matusalemică: „Ești prea ușor îmbrăcată, azi e frig afară!” sau „Nu-mi place că ai slăbit și ești trasă la față!”...

...Până la urmă, deși anii trec în galop pe lângă noi (de fapt PRIN noi!), rămânem copiii părinților noștri, până la adâncile lor

bătrâneți. E, poate, un alt fel de materializare a proverbului „Sângele apă nu se face”...

Dar se pare că nu este peste tot așa. De-sele mele preumblări pe potecile Planetei, precum și avalanșa de filme americane care mi-au colorat maturizarea, au demonstrat că lucrurile pot sta și altfel. Americanii, bunăoară, nu-și cocoloșesc progeniturile, decât eventual până în momentul acela clasic, prezent în destule filme de-ale lor, în care, pe o pajiște întinsă de un verde ireal, printre baloane și tonete cu hotdog, are loc ceremonia absolvirii colegiului, iar tinerii americani, îmbrăcați în robe și înfășurați în acel zâmbet alb și larg, specific Hollywood-ului, se pregătesc să-și ia zborul... Și, după genericele de final ale filmului, chiar și-l iau, dispărând, uneori, pentru o veșnicie, prin cotloanele întinsei lor patrii. Iar părinții americani rămân să-și deruleze, idilic, existența, în vilișoara părintească, înlocuind cu succes frământările legate de bunăstarea odraslelor plecate în lume, cu liniștea unei partide de golf sau cu mici acțiuni umanitare, inițiate de parohia din care fac parte. Din când în când, câte un telefon răzleț îi

încunoștințează că au devenit bunici sau, în cel mai fericit caz, se trezesc, în fața casei, cu o limuzină cu număr de California, din care se rostogolesc fiica, ginerele, nepoții deja de vârsta școlară și obligatoriu un câine flocos, care dă activ din coadă. Fericirea e generală și durează câteva zile.

...La noi, la români (și am constatat că același lucru se întâmplă și la celelalte popoare răsăritene), cordonul ombilical este, se pare, mult mai puternic. Ne simțim răspunzători pentru copiii noștri până în momentul când doamna Aceea sobră, având ca accesoriu principal o coasă, cu sau fără cristale Swarovski, ne va invita în călătoria fără de întoarcere... Astfel, când e vorba de cei pe care i-am adus pe lume, propriile griji pălesc în fața grijilor acestora, ne macină fiecare neîmplinire a copiilor noștri, ne găsim vini personale pentru fiecare eșec al lor, căutăm să le fim aproape oricând, cu orice: cu bani, cu servicii, chiar și cu sfaturile de care știm, aprioric, că nu vor ține cont... Tema predilectă a discuțiilor cu vecinii, prietenii sau colegii de serviciu o reprezintă copiii noștri, ne legăm planurile de viitor de ale lor, le

creștem copiii, îndurând, de multe ori, din partea acestora toate obrăznicile pământului, doar pentru faptul că sunt „copiii copiilor noștri”. Trăim prin ei, trăim pentru ei, sacrificând, de multe ori, propria fericire, pentru ca lor să le fie mai cald, mai bine, mai ușor... Așteptăm recunoștință? Ne omoară absența repetată a mărunțului „mulțumesc”? Face parte și absența lor din penitența pe care ne-am asumat-o, în momentul în care ne-am hotărât să devenim părinți.

Și uite, chiar acum, după ce voi expedia către *Mehedințeanul* aceste rânduri, promit că mă voi repezi până la mama și, fără vreo explicație anume, o voi strânge cu putere la piept!...

2

IUBIRI NEMAÎÎNTÂLNITE

I...am invidiat întotdeauna pe cei prinși în vâltoarea unor iubiri nemaîntâlnite. Gestul balerinei Irinel Liciu care și-a luat zilele nemaiputând suporta lângă sine golul lăsat de marea ei dragoste — poetul Ștefan Augustin Doinaș — prin plecarea acestuia în Ceruri, m-a mișcat profund, iscându-mi repetate nopți de nesomn și introspecție.

Ne descoperim fără îndoială, de multe ori, captivi în craterul spumegând al unor vulcani de iubire, însă, dincolo de poleiala unor declarații-standard, de genul „Aș muri fără tine”, am fi oare în stare chiar să mergem până la capăt, renunțând să trăim fără sufletul-pereche alături de noi? Cât de